

Sygnatura akt IV Ka 864/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SSO Sylwana Wirth SSO Mariusz Górski
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 30 grudnia 2014 roku

sprawy **P. G.**

syna M. i A. z domu K.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 9 października 2014 roku, sygnatura akt II K 459/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. z Kancelarii Adwokackiej w Z. 619, 40 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 864/14

UZASADNIENIE:

Wyrokiem z dnia 09 października 2014r. Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich, w sprawie o sygn. akt II K 459/14, uznał P. G. za winnego tego, że:

w dniu 15 kwietnia 2014 roku w miejscowości Z. woj. (...), kierując rowerem na drodze publicznej nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 5 lat orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 03 grudnia 2009 r. sygn. akt II K 704/09, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i rowerów na okres 6 lat orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2010 r. sygn. akt II K 478/10, zakazu prowadzenia rowerów na okres 6 lat orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 29 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 586/11, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 7 lat orzeczonego wyrokiem łącznym przez Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich z dnia 23 marca 2012 roku sygn. akt II K 29/12 obejmującym między innymi wyrok Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 25 października 2011 roku w sprawie II K 551/11 oraz z dnia 12 stycznia 2012 roku sygn. akt II K 661/11, to jest popełnienia występku z art. 244 kk, za który na podstawie art. 244 kk wymierza karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. D. z Kancelarii Adwokackiej w Z. Śl. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który zaskarżył wyrok osobiście, wskazując, że wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności „nie służy” jego resocjalizacji, ponieważ jest emocjonalnie związany ze swoją rodziną i chce z nimi spędzać czas.

Jak należy wnioskować z treści całej apelacji, oskarżony wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary nie izolacyjnej.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd meriti, są jedynie trafne i wynika z nich, że P. G. naruszył, obowiązujący go, zakaz prowadzenia rowerów, będąc nadto w stanie nietrzeźwości.

Gdy zatem uwzględni się, że oskarżony miał pełną świadomość ciężącego na nim zakazu, wynikającego z prawomocnych orzeczeń sądowych, to jego sprawstwo i wina nie ulega wątpliwości. W tych okolicznościach wymierzenie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako wyważone i sprawiedliwie ukaranie. Tym bardziej, iż jest to kara, którą sam oskarżony, korzystając z możliwości wynikających z art. 387 k.p.k. zaproponował.

W sytuacji zaś, kiedy P. G. wielokrotnie uprzednio naruszał obowiązujący go zakaz, o czym przekonują skazania go za czyn z art. 244 k.k. w 2009, 2010, 2011, 2012 roku, to rację ma sąd orzekający, iż przyjęcie ponownie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec niego, nie ma żadnych racjonalnych podstaw.

To, że apelujący ma rodzinę (rodziców i siostry), z którymi czuje się silnie emocjonalnie związany, w żadnym wypadku nie stanowi okoliczności, która uzasadniałaby uznanie, że cele tak wymierzonej kary pozbawienia wolności mogą być osiągnięte bez konieczności jej wykonania.

Sam skarżący – jak wynika z treści apelacji – nie jest przekonany co do słuszności swych argumentów, skoro jednocześnie złożył wniosek o umożliwienie mu odbycia tej kary w warunkach dozoru elektronicznego.

Z tych też względów apelacja P. G. w żadnym razie na uwzględnienie nie zasługuje.

Ponieważ oskarżony w toku postępowania odwoławczego korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenie, którego wysokość ustalona została zgodnie z brzmieniem §14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz §19 pkt 2 tego Rozporządzenia.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, brzmienie art. 636§1 k.p.k. oraz sytuację materialną i majątkową P. G., który nie ma stałych dochodów i utrzymuje się ze zbierania złomu, sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku poniesienia tych kosztów, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.